

Skrift ved Forhandlinger med Rigsdagen, selv om det ikke kom i Beslutningsform og pointeret Hensigtsmæssighedshensynet, istædfor i denne Argumentation at præstere uholdbare Dokumenter fra det aflagte Rigsraads Tid, kunde Spørgsmaalet have stillet sig anderledes og Kantene være slesne bort af dette Forhold. Men saaledes har Ministeren ikke troet at burde stille sig. Med Hensyn til det andet Spørgsmaal angaaende Eiendomsretten tror jeg ogsaa, at Ministeren kunde have faaet Thinget til at tro, at det kunde have været praktisk rigtigt i Tilbud til den høitærede Indenrigsminister at give ham friere Svænder. Men da det nu ikke er sket og Thinget derimod fuldt berettiget har indført en Forvaring i Finantsloven, tror jeg, at Ministeren maa tilskrive sig selv Skylden derfor, og den ærede Minister har efter min Formening, uaagtet han i en Del af sit Foredrag idag syntes at gaa ud fra, hvad der var praktisk rigtigt, i en anden Del ikke forbedret sin Stilling til denne Sag, idet han har søgt at lege med Ordet Med-eiendomsret, uaagtet det fik sin anstændige Forklaring ved 2den Behandling og dets Betydning ingenlunde kan omskyrtes, men er i fuldstændig Overensstemmelse med Regjeringens egen Motivering angaaende dette Spørgsmaal; men den ærede Minister har saaledes leget med det Ord idag, at han mener at kunne have Udkomst til at omgaa hele Bestemmelsen og gaa ud fra, at Staten har Eiendoms- og ikke Med-eiendomsret, og saa, skjøndt den ikke kan afhænde sin Med-eiendomsret efter Loven, dog kan afhænde hele sin Eiendomsret udenfor Loven til Private. (Afbrydelse). So, det var Ministerens Argumentation. Det kan sees dertil, at Staten opgiver ved Koncession at forbeholde sig Med-eiendomsret, saaledes at Staten ikke søger at faae nogen Med-eiendomsret og altsaa ikke faar nogen Brug for denne Anmærkning. Det er Ministerens Udtalelse. Er jeg spørge, hvorledes skulde det fortaas anderledes, end at den ærede Minister tror, at hans fra Thingets eller Finantsudvalgets afvigende Forklaring af Ordet Med-eiendomsret giver ham Berettigelse til ganske at forbigaa Anmærningen, uden dermed at borttage ikke blot Med-eiendomsretten, men hele Eiendomsretten, for ikke at komme ind under Trykket af Anmærningen paa Finantsloven. Jeg siger, naar denne Forklaring kan fremkomme, gjør Ministeren ikke sin Sag med Hensyn til dette Spørgsmaal lettere og bedre eller nogen Overenskomst tilgjængeligere for Rigsdagen. Jeg kan derfor ikke faae Andet ud, end at man maa forvente, at Folkethinget vil fastholde Anmærningerne om disse Spørgsmaal ved den af mig under Nr. 12 anførte Ændring med Hensyn til Telegramtarter og isvrigt følge de Forslag, som Udvalget eller dets Flertal har stillet med Undtagelse af Forslaget Nr. 86, hvor Flertallet har frafaldet sin Stilling og er traadt over til Ministerens Forslag.

Indenrigsministeren (Lobjensen): Jeg tror, jeg tør gjøre Regning paa, at Thinget vil erkjende, at, naar jeg har udtalt mig bestemtere og anderledes angaaende de Forslag, med Hensyn til hvilke jeg er uenig med det høitærede Udvalg og saaledes ogsaa med den høitærede Ordfører, ligger det i Sagens Natur. Jeg maatte med Hensyn til disse Forslag udtale mig paa en anden og bestemtere Maade end med Hensyn til Forslag, om hvilke jeg i Grunden saa temmelig kunde have henholdt mig til, hvad den ærede Ordfører har udtalt. Det bør utvivlsomt — forekommer det mig — ikke bringe Afstemningen over et Forslag til at gaa Ministeren imod, at man bestemte og klart udtaler sig om sin Stilling dertil. Med Hensyn til Spørgsmaalet om Telegramtarten og om denne Anmærnings Forbliven paa Finantsloven, har jeg ikke udtalt Andet, end hvad jeg har udtalt ved anden Behandling, og hvad jeg nødvendigvis maatte udtale under den, nemlig at jeg ikke vilde kunne modtage en saadan Anmærkning, hvori jeg ser noget Andet og Mere, end den ærede Ordfører vilde lægge ind dert. For mig er det en Umulighed at kunne se en af Administrationen gylbig taget Beslutning fjernet, og jeg tør tro, at jeg med Rette fremhævede, at denne Beslutning er tagen ved Kongelig og ikke ved ministeriel Resolution, thi der er selvsjælgelig ved administrative Afgjørelser en Forskjel paa, om de ere tagne af en høiere eller en høieste eller en lavere Autoritet. Naar jeg derfor paastaar, at denne Sag overensstemmende med hidtilværende Praxis her i Landet er ordnet ved Kongelig Resolution, kan jeg ikke modtage at se denne Resolution fjernet ved en Udtalelse af Folkethinget, hvorved dette for første Gang vil gjøre sin Medbestemmelsesret gjældende paa et Omraade, hvor det ikke hidtil har gjort et slikt Krav gjældende. Naar den ærede Ordfører udtalte, at man ikke hidtil havde set, at en Forandring i Lagterne var sket ensidigt fra Administrationen under en Finantsperiode, altsaa i et Finantsaar, tror jeg fuldstændig at have oplyst dette Forhold under Sagens anden Behandling, idet jeg af Rigsraadsstidens oplæste, hvorledes Indenrigsministeren ved Forelæggelsen af Budgettet havde gjort Rigsraadet opmærksomt paa, at man tilføjede en Forandring i Aarets Løb, uden at man kunde sige hvilken. Man vilde blot gjøre Rigsraadet opmærksom derpaa, da det vilde kunne mærkes med Hensyn til det Udbytte, Telegramfen vilde give, og der blev ikke fra Rigsraadets Side gjort Noget som helst derimod. Den ærede Ordfører troede nu, at man kunde affjære den Tilstand, der findes Sted i vort hele Telegrafvæsens Rartordning, ved Aaret 1866; men mig forekommer det klart, at, naar vi her i Indlandet have haft denne Sag behandlet af forskellige lovgivende Forsamlinger, maa den ene tage Arv efter den anden. Naar man ikke har foreslaaet en ny Ordning af denne Sag ved dens Overgang fra Rigsraadet til Rigsdagen, maa denne rolig ordne sig overensstemmende med, hvad der er sket i